

РЕШЕНИЕ

№ 5142

гр. София, 23.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Красимира Желева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **5318** по описа за **2013** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 14592 от 28.05.2013 година по описа на Административен съд София - град, подадена от Р. Х. Р., срещу решение от 22.03.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав, по нахд № 15476 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 31531 от 05.07.2012 г. на началника на „Административнонаказателна дейност” (АНД), отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора на основание чл. 183, ал. 3, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 30,00 (тридесет) лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 във връзка с чл. 98, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Излагат се доводи за незаконосъобразност на спорното НП, издадено въз основа на акт за установяване на административно нарушение (АУАН), съставен от некомпетентен орган. Твърди се, че цитираната разпоредба на чл. 189, ал. 4 в издаденото наказателно постановление не е относима към настоящия случай. На последно място сочи, че районният съдия е приел единствено показанията на актосъставителя, като безпротиворечиви, вместо тези на свидетеля-очевидец, които кореспондират със събраните по делото доказателства. Иска се отмяна на въззивното решение като неправилно,

постановено при допуснато нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила и вместо него да бъде постановено такова, с което да бъде отменено оспореното наказателно постановление. В съдебното заседание се представлява от адв. В.. Поддържа касационната жалба и излага подробни писмени бележки.

Ответникът - редовно призован, не взема становище по касационната жалба и не изпраща представител за участие в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна и моли да бъде уважена.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 31531 от 05.07.2012 г., издадено от началника на АНД при отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля И.-актосъставител, на свидетеля И.-очевидец, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и е приел за безспорно установена описаната в АУАН и оспореното НП фактическа обстановка, както следва: На 12.06.2012 г., около 08:30 ч. на касатора бил съставен АУАН, за това, че е паркирал лек автомобил, марка „С.”, с [рег.номер на МПС] на неопределено за това място върху тротоара, на [улица]до № 79 в [населено място]. Автомобилът бил репатриран около 8:30 ч., като около 09:05 ч. Р. заплатил дължимата такса за репатриране и паркинг. Актът е съставен при условията на чл. 40, ал. 3, пред. 2 ЗАНН. Въз основа на АУАН е издадено оспореното НП.

Тази фактическа обстановка районният съд е приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства – писмени доказателства, включително такива за компетентността на административнонаказващия орган. Въз основа на тях, районният съд е счел, че жалбата срещу спорното НП е неоснователна. Намерил е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на НП. При съставянето на АУАН и при издаване на оспореното НП не са допуснати съществени нарушения. Както АУАН, така и НП са съставени от компетентен орган и при спазване на материалния закон. Налице е съответствие между посочените като съставомерни елементи и дадената правна квалификация на нарушенията. По същество на оспорването съставът на СРС е приел, че Р. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, за което е наказан. Предвид това, съдът е намерил, че следва да понесе административно-наказателна отговорност за поведението си. По тези съображения е потвърдил спорното НП в неговата цялост.

Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че жалбата срещу постановеното от районния съд съдебно решение е

неоснователна по следните съображения:

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК.

Доколкото дължи произнасяне по всички наведени доводи на касатора, настоящата инстанция намира за неоснователен довода, че въззивната инстанция не е взела предвид показанията на очевидеца, че паркираното МПС не е пречило на пешеходците и е било на поне 2 метра от стената на сградата. Съгласно разпоредбите на чл. 94, ал. 3 ЗДвП за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Видно от доказателствата събрани с административната преписка-докладна записка и снимки, ППС на Р. не отговаря на законоустановените изисквания за паркиране. По същество идентични са и показанията на очевидеца свидетел И.-същата заявява, че паркираното МПС от жалбоподателя е било почти успоредно на тротоара на около метър и половина-два от сградата.

Неоснователни са и касационните оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Настоящата инстанция счита, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, актът е съставен, а наказателното постановление е издадено от компетентни органи съобразно тяхната функционална и местна компетентност по смисъла на чл. 189, ал. 1 и 4 ЗДвП във връзка със Заповед № Из-1687/02.07.2010г. на Министъра на вътрешните работи. Не е установено несъответствие на описанието на деянието, установено при извършената проверка, между акта и в постановлението. Съдът е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че деянието на жалбоподателя е установено по несъмнен начин.

При съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН – вмененото на касатора нарушение е достатъчно ясно индивидуализирано словесно и цифрово, както в АУАН, така и в НП. СРС не е допуснал нарушение при събирането, оценката и обсъждането на доказателствата, както и на свидетелските показания, поради което, при спазване на разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК, е приел за установена описаната в АУАН и спорното НП фактическа обстановка, като е направил правилен и мотивиран извод за доказаност на установеното нарушение. Не са представени доказателства, оборващи направените от АНО констатации. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 183, ал. 3, т. 2 ЗДвП и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание, а именно установения - в размер на 30 лева.Д. за разминаването между посочената като основание за налагане на административно наказание разпоредба –чл.189 ал.4 от ЗДвП в наказателното постановление съдът намира за неоснователен-в случая очевидно става дума за техническа грешка с оглед предходното съдържание на същата норма преди изменението ѝ през 2011год.

Предвид гореизложеното, касационната жалба е неоснователна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като законосъобразно и правилно.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.03.2013 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав, по нахд № 15476 по описа за 2012 г.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.